

ROBIN PERINI

ELFELEDETT HAGYATÉK

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

ROBIN PERINI

ELFELEDETT HAGYATÉK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

PROLÓGUS

HÉT ÉVIG VOLTAK BIZTONSÁGBAN. Tovább, mint számított rá, de korántsem addig, míg remélte.

Kim Jordan leállította a család rozsdás terepjáróját. A fényszóró rögtön kialudt. Kimet beburkolta a semmi teljes sötétsége, és fojtogatni kezdte a szörnyű rémálom, amit a lányával már réges-régen szettek volna maguk mögött hagyni.

Képtelen volt mozdulni; csak szorította a kormányt, míg belesajdult az ujjja. Nem tudta, hogyan, de valaki felfedezte a titkukat. Vagy valami más történt, de annak már a gondolatától is megfagyott az ereiben a vér.

Ránézett a bal kezén hordott apró gyémántgyűrűre. Nem volt mersze a bejárati ajtóhoz menni. Hogyan mondja meg Aaronnak, hogy felfedezték őket? A férje annyi éven át őrizte a titkait mindenki előtt. Még a lánya előtt is.

Ó, *Chloe!* Kim a tenyerébe temette az arcát. Annyi hazugság, annyi szemfényvesztés, annyi éven át.

Nem volt más választása. Megesküdött, hogy megvédi a kislányát attól a veszélytől, ami elől elmenekültek. Nem volt hajlandó most megadni magát.

A wyomingi szél durván vágódott a terepjárónak, Kim pedig felkészült a következő rohamra. Minden erejét összeszedve kitolta az ajtót. A házilag készített kabátján átsüvített egy nagy széllelés, mire összehúzta magát, hogy védekezzen a szokatlanul cudar szeptemberi idő ellen.

A nap már félig lenyugodott, amikor hazafelé tartott a termelői piacról, ahol a portékáit árulta. Kifogyott a lehetőségekből. Megint. Nem tudott szabadulni a szívét szorító baljós érzéstől. Merev ujjait belemélyesztette gypjúkabátjába, és szorosabbra húzta magán.

A férjén kívül mindössze egy ember tudja az igazságot. Az a férfi, akit hátrahagyott. Aki megesküdött, hogy tönkreteszi. Aki csupán centikre volt attól, hogy megölje.

Éktelen, fémes csattanás hasított az estébe. Kim riadtan megugrott; a zaj olyan régi ösztönöket hozott elő, amikről azt hitte, már leküzdötte. Bár a rémálom, amiben élt, soha nem tűnt el. Legalábbis nem teljesen.

A sötétben hunyorogva kapkodta a tekintetét jobbra-balra, de semmi szokatlant nem látott. Mégsem tudott szabadulni a fojtogató, baljós előérzetétől. Miért nem kapcsolta fel Aaron a verandán a lámpát? Erőt, reményt adott volna az a kis fényforrás.

Biztos csak elfelejtette. Pont ma este.

Becsapta az ezeréves terepjáró ajtaját, és összerendezte. A csípős szél szúrta a bőrére. A Wind River-hegység lábánál lévő családi menedékház felől halk morgás sejlett fel.

Kim, amióta csak hét évvel ezelőtt betette a lábát Singing Riverbe, buzgón imádkozott mindennap, hogy itt örökre sikerüljön magamögött hagynia a múltját.

A régi életének halnia kellett. Halnia, mint a kerti virágainak a későn jött wyomingi fagy miatt.

Kimnek sajnos nem hozott szerencsét a hetes szám.

Az őrző szél előretaszította, mire botladozva próbálta elérni a családját óvó ház biztonságot nyújtó faajtáját. Nem akart búcsút inteni az otthonuknak, de ha maga mögött akarta hagyni a múltat, akkor mennie kellett. Hacsak Aaron nem áll elő egy másik tervvel.

Minden tőlük telhetőt megtettek, hogy megvédjék kicsinyke családjukat. A semmi közepén alakították ki az otthonukat, önellátásra rendezkedtek be, távol a legközelebbi város lakóinak árgus tekintetétől. Amennyire csak lehetséges ebben a világban, meghúzták magukat.

Mit rontottak el?

Az éj rémisztő sötétje bevette magát a bőre alá. Mély levegőt vett, és bátorságért imádkozva a vállával betolta az ajtót. Becsukta maga után, és rátolta a reteszt.

– Aaron, drágám, itt vagy? – Próbált olyan hangsúllyal beszélni, mintha a mai nap sem lenne más, mint az összes többi.

Csak a csend üdvözölte.

Levette a kesztyűjét. Furcsa. Aaronnak mostanra itthon kellene lennie.

A konyhából halvány fény szűrődött ki.

– Aaron?

Tétova hangját visszaverte a néma nappali fala. Kibújt a kabátjából, felakasztotta a fogasra, és ekkor észrevette, hogy Chloe anorákja eltűnt a kampóról. Akkor Aaron és Chloe valószínűleg a pajtában vannak, és az állatokat látják el éjszakára. Nem is mehetett volna jobb férfihoz feleségül. Aaron imádta őt, és a lányát is úgy tudta szeretni, mintha a sajátja volna. Kimentette Kimet a félelemmel és gyanakvással teli életéből. Megtanította neki, hogy a szeretet lehet gyengéd és kedves is.

Kim biztos volt benne, hogy azt is megbocsátaná, ha megint el kellene tűnniük, de hogy enyhítse egy kissé a csapást, addig elkészíti a férfi kedvenc ételét. Chloe már más kérdés... Nem akart belegondolni, mit tenne mindez a lányával. Chloe már tizenkét éves volt, de még mindig rémálmokkal küzdött, pedig Kim a Singing River előtti életük nagy részébe be sem avatta őt.

A kislány ösztönösen tudta, hogy szörnyek léteznek; csak azt nem sejtette, milyen közel vadásznak az otthonukhoz. Kim mindennél jobban gyűlölte a gondolatot, hogy talán össze kell zúznia a lánya ártatlanságát.

A táskájába nyúlt, és ránézett a fekete borítékra, ami a postafiókjukra volt ragasztva. Nem akarta megérinteni. Már a gondolatra is megremegett a keze. Az évek során elbízták magukat; csendben éltek ebben az elszigetelt kisvárosban, nem keltettek feltűnést, és nem adtak okot kérdezősködésre.

De ahogy teltek az évek, Kim elkezdte biztonságban érezni magát.

Mekkora bolond volt! Az utóbbi hónapokban figyelmen kívül hagyta az árulkodó jeleket. A tárgyakat, amik mintha maguktól helyet változtattak volna a házban. A bizsergést a nyakán, mintha valaki várakozón figyelné.

Semmibe vette feszülő gyomrát és az ösztöneit.

Felsóhajtott, és kiegyenesedett. Együtt kell szembenézniük a jövővel, ahogy mindig is tették. A családjuk együtt megint képes újrakezdeni.

Először nem tudta, kihez fordulhatna. Régen kis családja nem engedhette meg magának, hogy bárkit is a bizalmába avasson, de akkor nem volt más választás. Most sem tudott szabadulni az érzéstől, hogy hibázott, de a családján kívül csak egyvalakiben bízott meg. Már hívta a kapott telefonszámot, és csak remélte, hogy nem ez volt

élete legnagyobb baklövése. Felkattintotta a kanapé melletti lámpát, és belépett a konyhába. A rémülettől halálra vált.

Aaron egy széken ült megkötözve, a szája leragasztva, szeme tágra nyílt a rettegéstől. Kim megdermedt. Érezte, hogy áll mögötte valaki. Villámgyorsan megpördült, és levegő után kapott.

– Mit keresel itt?

A férfi pisztolyt szegezett a mellkasához, és rávigyorgott.

– Már nagyon vártunk, *Kim*. Vagy hívjalak inkább az igazi neveden?

A nő rámeredt.

– Felellegessek minden hazugságot, ami elhagyta a szádát, és minden tettedet, amivel megszegted az esküdet?

Kim akkorát nyelt, hogy visszhangzott a csendben.

– A házasságod szélhámosság, koholmány, árusítás. – A férfi rámosolygott, a tekintete érzéketlen, hideg és rémisztő volt. – Ne is próbálj szabadkozni vagy bocsánatért könyörögni! Csak fogadd el szépen a büntetésedet!

– Az ágyatok lesz a sírotok. – Nyugodt, furcsán vidám hangon beszélt.

Kimnek fogalma sem volt, mennyi idő telt már el, de a reggeli nap sugarai átfurakodtak a függöny közötti résen, és melegen simogatták az arcát. Erőt vett magán, és szembenézett a rémálommal, amibe Aaronnal csöppentek.

A hálószobájuk, az egykori menedékük a kinti világtól, most börtönné változott. Az ötödik házassági évfordulójukra varrt paplan alatt feküdtek, mintha a gyilkosuk egy nyugalmas éjszakához takargatta volna be őket.

De Kim tudta, hogy nem így van. A lába ólomsúlyú volt, a karját képtelen volt mozgatni. Nem tudott kegyelemért könyörögni. Bármit is fecskendeztek belé és Aaronba, attól bedagadt a nyelve, és még a kétségbeesésének sem tudott hangot adni.

Többé már nem érdekelte a saját sorsa. Végük van. Tudta jól.

Utolsó erejével elfordította a fejét a párnán, és Aaronra nézett. A férje rámeredt. A tekintete szomorúsággal volt tele.

Nem haraggal, nem is elítéléssel. Csupán feltétel nélküli szeretet sugárzott az arcáról. Ennyire jó ember. Nagyon szereti Kimet. Ő pedig viszontszereti. És mindketten szeretik Chloét.

Kimnek az egyetlen vigaszt az nyújtotta, hogy a lánya nem esett fogságba. Remélte, hogy biztonságos helyen rejtőzik. Chloe okos, és sokkal bátrabb, mint hiszi. Meg fog menekülni.

Kim elég jól ismerte Aaront ahhoz, hogy tudja, a férfi kész az életét adni, ha cserébe a lányuk megmenekülhet ebből a pokolból.

– Ez az, vessetek egy utolsó pillantást egymásra! – Hóhérjuk felkattintott egy öngyújtót, és dühtől szikrázó szemmel meggyújtotta Aaron egyik cigarettájának végét. Könnyedén odatartotta az égő parazsat a takaró széléhez.

Kim halálra váltan figyelte.

A férfi laza mozdulattal feldöntött egy olajlámpát. Az olaj végigömlött a padlón.

Fekete füst csapott fel, a lángok beborították az ágy szélét. Kim felsikoltott, de a hang csak a fejében visszhangzott.

Minden lélegzetvételnél égette a tüdejét a füst.

A férfi nem pazarolt rájuk több szót; egy végső, elégedett vigyorral kísértált a szobából, becsukta az ajtót maga mögött, magára hagyva a házaspárt a pokolban.

Ne! Ezt nem teheted! Gyere vissza!

A szikrák az ágy fölött kavarogtak. Kim csak pislogni tudott a mérgező fekete-barna-fehér füstgomolyagban. A perzselő forróság egyre közelebb és közelebb kúszott, tépte-emésztette a húst a testéről.

Chloe! Isten veled! Ne gyere haza, kicsim! Maradj biztonságos helyen!

Egy utolsó, néma, gyötrelmes sikoltás visszhangzott a fejében, majd a világ feketébe borult.

ELSŐ FEJEZET

ROZSDÁS AUTÓK ÉS ELGÖRBUŁT FÉMDARABOK SORAKOZTAK több száz méteren keresztül a csődbe ment roncstelep leláncolt és lelakatolt kapuja mögött. Igazi vastemető. Az FBI különleges ügynőke, Riley Lambert megragadta a kerítést. Az ilyen napokon gyűlölte, hogy képes belelátni a legszörnyűbb bűnözők fejébe.

Három nappal azelőtt elhagyta a wyomingi Singing Rivert, és Washingtonba ment, hogy átnézze a Baltimore-t és a környező megyéket rémületben tartó sorozatos emberrablásokról gyűjtött csekélyke bizonyítékot. Valamennyi áldozat ugyanolyan korú és testalkatú nő, mind éjszaka dolgoztak, és valamennyien az autójukkal együtt tűntek el. Nincs dulakodásra utaló jel, bármi nyom, nincs holttest – kivéve Tiffany Hoyt felismerhetetlenségig összecsonkított testét, de még ez sem hozott semmiféle áttörést.

Negyvennyolc órával és minimális alvással később Riley-nak szerencséje volt, és le tudta szűkíteni a gyanúsítottak listáját egy közösségi médiában látott videó alapján, amin a legutóbbi áldozat autóját vontatja egy teherautó.

Ma reggelre megtalálta az első számú gyanúsítottat.

Így délben már csak imádkozni tudott, hogy Sarah Ann Conway még életben legyen. Valahol ebben a fémtemetőben.

Végignézett az acél csontvázak sokaságán. Hátborzongató volt a látvány, elvégre némelyik jármű tökéletes koporsója lehetett egy-egy testnek.

Ha igaza van.

Ökölbe szorította a kezét. A fémkerítés belevágott a tenyerébe, de nem érezte. Csak bámult át a réseken. A helyszínelők háromféle autófestéket és rozsdát azonosítottak az áldozat otthonánál, ami alapján feltételezhető, hogy az emberrabló gyakorta jár régi autók között. Ha ehhez hozzávesszük a gyanúsított cipőjén talált, vasúti kocsikhoz használt ipari olajat, akkor ez az egyetlen hely az elrablások helyszíne által határolt háromszögön belül, ami illeszkedik a profilba.

Az áldozatok itt vannak. Itt kell lenniük.

Riley végignézett a végeláthatatlan sorokba rakott, legalább három méter magasra tornyozott alvázakon. A lüktető fejfájása nem csillapodott. A háta mögül lépéseket hallott. Felismerte a ritmusukat, és ettől megfeszült a háta.

– Biztos, hogy ez az a hely? – kérdezte a főnöke, amikor megállt mellette. – Napokig fog tartani a keresés, és ma van a harmincadik házassági évfordulóm. Ha lyukra futunk, azt egy évtizedig fogom nyögni otthon.

Riley figyelmen kívül hagyta a Tom Hickok vezető különleges ügynök hangjából érezhető kételkedést. Ismerte már ezt a hangsúlyt. Régi főnöke nem az elméletében kételkedett, hanem abban, hogy van-e értelme reménykedni.

Riley nagy nehezen nyugalmat erőltetett magára. Tudta, hogy ez a mostani ügy egyben próba is. Amin muszáj megfelelnie.

– Sarah Ann Conwayt egy hete rabolták el. A többiek hétnapon-ta tűntek el. Csak az első áldozat testét találtuk meg, és Harrison szeret gyűjtögetni, úgyhogy szerintem életben hagyta őket. Egészen addig, amíg nem volt szüksége utánpótlásra. – Riley a tenyerébe vájta a hüvelykujja körmét. – Mivel nem volt ideje visszajönni és megölni a lányt, van esély rá, hogy még életben van.

– Az egész elméleted arra épül, hogy tényleg Joseph Clyde Harrison a tettes – mondta Tom. – De mivel leugrott a hídról, és nem-hogy letartóztatni, de kihallgatni sem tudtuk, rajtad áll az ügy, Riley.

– Kösz a bizalmat.

Tom a szokásos „nem tudnál egyszer a szabályok szerint eljárni?” pillantását vetette rá, mire Riley a tenyerébe vájta a körmeit.

– A profilba illik minden, amit megtudtam róla – erősködött, mintha nem magát, hanem csakis a főnökét győzködné. *Muszáj* helyesnek lennie a feltevésének a Baltimore és környékén történt eltűnésekkel kapcsolatban. – Tanult ember, mégis egyszerű munkát végez. A családjával egyáltalán nem beszél. Semmilyen kapcsolatot nem tart fent, csakis azokat, amik az elméjében élnek. Téveszméi vannak, de rendben el tudja látni magát. Te is láttad a lakását. – Riley beharapta az alsó ajkát, és Tomra sandított. – Harrison egyenesen rám mosolygott, mielőtt levetette magát a hídról. Szerintem tudta, hogy Sarah még életben van. Szerintem gúnyt űzött belőlünk. Próbára akart tenni minket, hogy időben megtaláljuk-e a lányt. Nem hagyom, hogy megint nyerjen. Ezúttal nem. Sarah-nak itt *kell* lennie.

Tomnak megcsörrent a telefonja.

– Megjött a házkutatási engedély a roncstelepre és a környező területre. Szerencsénk volt a bíróval.

Riley megperdült a sarkán.

– Keressük meg!

Tom megragadta Riley vállát. Belenézett a szemébe, és megrázta a fejét.

– Nyugodj le! Ismerem ezt a tekintetet. Wasabis mogyorón és kávéén élsz három napja, nulla alvással. Megint benne vagy érzelmileg is. Talán nem annyira, mint korábban, de...

– Én így dolgozom. Tudtál róla, amikor múlt héten felhívtál. – Riley rábámult a főnökére. – Pont ezért hívtál engem.

És pontosan ezért mondott igent.

Riley még mindig fel tudta idézni, milyen izgalom futott át rajta Tom szavaitól. A 6-os egység mindent megtett, hogy megmentse a legutóbbi áldozatot az ismeretlen emberrablótól, de rosszul állt a szénájuk. Az egyetlen esélyüknek azt látták, ha Riley – a főnök legjobb és legeszesebb elemzője – visszatér.

– Igen, Riley, de pontosan ezért küldtelek kényszerpihenőre is. Ez most egy tesztbevetés, látnom kell, hogy uralkodsz önmagadon, különben vége a dalnak. Nem számít, milyen ügyesen füleled le a bűnözőket. – A férfi közelebb hajolt hozzá. – Azt akarom, hogy mérlegelj: akard-e ezt az életet, és tudsz-e az én szabályaim szerint játszani?

Tom a csapat többi tagjához lépett. Riley rácsapott a kerítésre. Minek jött el egyáltalán?

A legtöbb ember számára valóra vált álom lenne, ha a volt főnöke felhívná, és könyörögne, hogy térjen vissza a munkába. Riley számára elágazás volt egy olyan úton, amit szíve szerint egyenesnek és egyértelműnek látott volna. Tom kérése jól mutatta, hogy megérte anyyi éven át profilozóként képeznie magát, de olyan választás elé állította Riley-t, amit talán nem is akart.

Amire viszont nem számított, az a határtalan boldogság, amit a hívás kiváltott belőle. És erre a boldogságra annyi különböző oka volt, hogy azt még magának sem merte bevallani.

Leginkább azt akarta tudni – mély, kitörölhetetlen bizonyossággal –, hogy tényleg szükség van rá.

Az sem számított, hogy az érzéseit még mindig alig tudta uralni azóta, hogy megmentette a nővérét az örült karmai közül, aki még gyerekkorukban rabolta el. Nem számított, hogy a vőlegényével való kapcsolata kissé ingatag, mert épp nagyon különböző életüket próbálták egybeolvasztani Singing Riverben, egy közös jövő reményében.

Riley imádta a várost. És imádta a vőlegényét, Thayne-t is.

De Sarah-nak *szüksége volt rá.*

Erősen megdörzsölte a tarkóját. Amikor megérkezett Washingtonba, azonnal csomó lett a nyakában a feszültségtől. Azóta sem múlt el. A tompa nyomás egészen a koponyájáig hatolt, most pedig a homlokában lüktetett, és gyötrő, sajgó, túlságosan ismerős fájdalmat okozott.

Ezeket a főnökének persze nem vallotta be. Aznap századszorra kívánta, bár ott lenne vele Thayne. A férfi nagyon is jól értette, mit okoz Riley-ban, ha erősen zavart elmék sötét bugyraiba képzele bele magát. Az igazság az, hogy legtöbbször elnyelték őt a téveszméik.

Csakis Thayne tudta, hogyan tartsa őt egyben, hogyan segítsen neki koncentrált maradni. De a Blackwood családnak otthon volt szüksége a férfira.

Riley-nak pedig meg kell mentenie Sarah-t.

Becipzárta gypjúbélésű kabátját, és a roncstelep főkapujához ment. Hátrébb lépett, hogy többet lásson; előbb észak felé pillantott, a város irányába, majd dél felé.

Régi vasúti kocsik vágták ketté a látképet. Megugrott a szíve, és borzongás futott végig a gerincén.

Igen. Ez az a hely, biztos.

Felnézett a háromméteres kerítésre.

– Csináljuk! – Tom elővette Glockját, és bólintott. Az egyik helyi rendőr egy erővágóval átvágta a lakatot.

Riley-t fojtó érzés kerítette hatalmába.

Próbálta elhallgattatni a bőre alá bekúszó reményt, de megállíthatatlanul ott dolgozott benne, hogy talán élve megtalálják Sarah-t és a többieket is. Ha nem is épségben, de...

A helyi rendőrök betolták az óriási kaput.

Tom felemelte a hangosbemondóját.

– Mindenkinél ott a lista az áldozatok rendszámtábláiról. Keres-sék!

Riley végigsimított a haján, és körbefordult. A kerítés egyik része megragadta a figyelmét.

– Ott! A kerítés mellett, a vasúti sínekhez legközelebb.

– Lehet, hogy a folyóba lökte az autókat – mondta a főnöke.

– A pasi egy gyűjtögető. – Riley elindult a nagy halom szemét között. – Nem láttad a házában a kisvonatokat, a baseballkártyákat és az üveggolyókat? A kincsei közelében akar lenni. – Hirtelen megtorpant. – Odanézz!

A kerítésen túl egy rozoga kocsiszín terült el hat mozdonnyal, mindegyik egy-egy sínen állt.

– Még egy gyűjtemény. – Tom megeresztett egy halk káromkodást.

– Sarah itt van valahol – mondta Riley, és tekintetével idegesen pásztázta az autóhalmot, ami eltakarta a kilátást. – Muszáj itt lennie.

Tom a mellette lévő rakás felé tartott.

– Sarah – kiáltotta el magát Riley. – Hall engem? Segíteni jöttünk! Megállt és hallgatózott. A roncstelepen visszhangot vert a kiáltás. Több ezer autó van itt.

Gondolkozz, Riley!

Visszagondolt Harrison lakására, a gyűjteményeire, amik szépen elrendezve, tökéletes rendszerben álltak. Mindegyik a saját kis fali rekeszében. Egyet kivéve.

A szoba közepén, a kerek dohányzóasztalon hat vonat volt elrendezve. Azzal a munkával még nem végzett.

Riley azonnal a kocsiszínre pillantott. Pontosan ugyanúgy állnak!

– Tom! A vonatok!

Riley gondolkodás nélkül kirohant a roncstelepről, és az elhagyott, kör alakú kocsiszín felé szaladt. Felmászott az első mozdonyra, és bemászott a vezetőfülkébe.

A halál szaga elborította az érzékeit.

– Ó, Sarah!

Egy szőke tarkó látszott közvetlenül az egyik ülés fölött, a teste összegörnyedve.

Riley lassan odament hozzá. A test a jobb oldalára dőlt, már oszlásnak indult. Fel volt öltözve, de nem Sarah ruhái voltak rajta. Riley alaposan megnézte a fülében lógó antik fülbevalót. Emlékezett rá egy másik esetből. Ez nem Sarah.

Morogva kiugrott a mozdonyból.

– Nézzétek meg a többit! – kiabált Tomnak. – Itt vannak. *Mind* itt vannak.

Gyorsan a következő vonathoz szaladt, és benézett rajta. Ezúttal nem csapta orron a szag, és az áldozat haja barna volt. Ez a test még régebben oszlásnak indult. Halott, de ez sem Sarah.

A helyi rendőrök a vonatok felé vették az irányt. Riley sietve lépett a következő mozdonyhoz. Rozsdavörös külsejével kísértetiesen hasonlított az egyik vonatra Harrison asztalán.

Riley felhúzta magát a mozdonyfülkébe, és az ülésre nézett. Szőke tarkó dőlt neki a bőrrülésnek. Riley-nak egy pillanatra elakadt a lélegzete.

– Sarah? Sarah Ann Conway?

Semmi mozgás. Riley odarontott.

– Sarah!

A lányt láncok szegeztek az üléshez. A feje oldalra csuklott. Riley megérintette az arcát. Még meleg volt.

– Itt van! – Riley kikiabált az ablakon. – Kérem azt az erővágót, és jöjjön ide egy mentő!

A helyi rendőrök pillanatokon belül szétbontották a láncot, és kivitték Sarah-t, ahol a földre tették. A lány nem mozdult.

Riley letérdelt mellé.

– Sarah! Hall engem? – A nyaki ütőérhez nyomta az ujját.

Nem volt pulzusa. Riley letépte Sarah felsőjét, és a két tenyerét egymásra téve a nő mellkasának közepére szorította a kezét. A szív-massázst legalább percenként százszor kell végezni, hogy érjen valamit. Riley a test fölé hajolt, felvette a *Stayin' Alive* című dal ütemét, és erősen pumpált.

Az idő lelassult; elnémult körülötte a világ. Nem számított más, csak hogy visszahozza Sarah-t az életbe.

Egyik nyomás a másik után.

A mozdonyról sziréna hangja verődött vissza.

Valaki megragadta a vállát.

– Engedd ide őket, Riley!

Tom elhúzta onnan, és a mentősök azonnal átvették a helyét.

Még egy lélegeztetés, és még egy. Aztán újabb nyomás, és még újabb. Sokkolják a szívet. Bekötnek egy infúziót. Megint sokkolnak.

Riley-val forgott minden, de nem bírta elfordítani a tekintetét. Valaki megfogta a könyökét, de ő egyre csak Sarah-t bámulta.

Élj! Kérlek, Sarah!

Riley maga sem tudta, meddig állt ott imádkozva.

Sarah egyszer csak prüszkölt egyet, aztán mély levegőt vett. Riley térde megremegett.

– Visszatért – kiabálta az egyik mentős. – Gyerünk!

Riley kis híján összeesett, de Tom erősen tartotta. A főnöke rámosolygott.

– Gratulálok, Riley! Megcsináltad. Megmentetted.

Riley hitetlenkedve pislogott. Mikor mentett meg utoljára valakit?

Túl régen.

A mentő percekben belül szirénázva elszáguldott, és a roncstelepet beborította a csend. Csak néhány rendőr végezte motyogva a dolgát; elkerítették a területet, amíg a helyszínelők megérkeznek.

– Itt ennyit tehattunk – jelentette ki a főnök. – A többiek megcsinálnak mindent a helyszínnel, és majd a helyiek lezárják az ügyet. Ebben egyeztünk meg velük az elején. Legalább a többi családnak is pont kerül a történet végére.

Riley elméje kiüresedett. A fejében tomboló lüktetés épp migréné készült fajulni. Nagyon hiányzott neki a vőlegénye csodatévő keze. Ő aztán értett hozzá, hogy kell legyőzni a fejfájást, és hogy kell elcsendesíteni a Riley fejében cikázó gondolatokat.

Sarah Ann Conway életben van. Él, él, él! De Thayne meg nincs itt.

– Riley, most fogsz kiborulni?

A nő összeszorította a szemét, és mélyeket lélegzett. Végül aztán Tom aggódó szemébe nézett.

– Nem hiszem el, hogy tényleg élve találtuk meg.

– Nem élt volna már sokáig. Megmentetted az életét. – A főnöke oldalra billentette a fejét. – Sokkal jobban bírtad a gyűrődést, mint hittem. Tudom, hogy nem most kellene megbeszélni, de teljes munkaidőben is dolgozhatnál az egységnél. Már ha úgy érzed, hogy bírni fogod.

– Te mondtad, hogy nem fogom.

– Ne már, Riley! – morogta a főnöke. – Nálad jobb profilozót eddig sem ismertem, de mióta megtaláltad a nővéredet, megváltoztál. Visszafogottabb vagy. Szerintem kezdhetsz gondolkozni rajta, hogy visszagyere Washington D.C.-be. Ebbe a mostani keresésbe nem vesztél úgy bele, mint a korábbiakba. El sem hiszem, hogy ezt mondom, de még jobb lettél. A 6-os egységnek szüksége van rád.

Riley egész életében ezekre a szavakra vágyott.

Csakhogyzóta az egész élete megváltozott. Tizenöt év elteltével végre megtalálta a nővérét, Madisont. Méghozzá élve. Riley tízéves volt, Madison pedig tizenkettő, amikor a hálósobájukból elrabolták Madisont, és Riley pontosan emiatt lett profilozó. Arra tette fel az életét, hogy kiderítse, mi történt a nővérével.

Annyi év elteltével viszont Riley már nem számított rá, hogy Madisont élve találja meg. Ahogy arra sem számított, hogy beleszeret a férfiba, aki hozzásegítette a nővére megtalálásához. Márpedig Riley maga sem tudta, mi történt volna azokban a wyomingi hegyekben, ha nincs Thayne Blackwood ereje és hite.

Mindent Thayne-nek köszönhetett, akit tiszta szívből szeretett is.

– Mondj valamit, Riley! – unszolta Tom. – Látom rajtad, hogy érdekel a dolog.

Riley a főnöke szemébe nézett.

– Nem ajánlhatsz nekem munkát. Tudom, mi a véleménye rólam az igazgatóhelyettesnek.

– Beszélek a fejével.

Riley ajka megfeszült.

– Rá tudod venni a főnökséget, hogy szabad kezet kapjak? Saját táblával, saját módszerekkel? Hogy ne akarjanak megint beleerőltetni az FBI-skatulyába?

– Ha betartod a szabályokat, el tudom intézni. – Kezet nyújtott. – Mondhatom, hogy üdv újra köztünk?

Riley habozott. Felajánlottak neki mindent, amire vágyott, de...

– Ezt nem dönthetem el egyedül. Kaphatok pár nap gondolkozási időt?

A főnöke szigorú arccal meredt rá.

– Riley, mégis mit adhat neked Wyoming? Ne viccelj már! Az FBI-nál a helyed, ahol kamatoztathatod a tehetségedet, ahol éleket menthetsz meg. Olyan ügyeket oldhatsz meg, amit senki más nem tud. Ez az életed, és ezt mindketten tudjuk.

Igaza van – de mi lesz a családdal, amire Riley Singing Riverben talált? Még soha nem volt ennyire elégedett az életével.

– Majd hívlak, Tom. – Riley kezét rázott a főnökével, aztán hátat fordított neki és a bűnügyi helyszínnek.

Szédülve lépdelt a kölcsönzői autóhoz, és gyorsan beült. Neki-dőlt a kormánynak, és csak bámult kifelé a szélvédőn, figyelve a sürgés-forgást. A telefonjára pillantott. Jött egy hangüzenete. Tegnap

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hívták? Lehet, hogy Thayne volt? A szíve megugrott, de nyugalomra parancsolta. Nem volt ismerős a szám, de a körzetszáma wyomingi.

Úgy döntött, később néz utána. Először meg kellett hoznia egy döntést, amihez mindkét világtól el kellett távolodnia. Fogalma sem volt, hogyan fogja eldönteni.

Thayne Blackwood seriff ledobta vadonatúj, hivatalos seriffkalapját az apja – nem igaz, ez most már az *ő saját* – asztalára, és lehuppant a székbe. A Singing River-i Seriffhivatalban csend uralkodott. Túl nagy csend. Aznap is, és az elmúlt két hétben mindennap. Azóta, hogy az édesapjától átvette a stafétát.

Benézett az apró irodába. A három helyettese járőrözni volt. A diszpécser, Alicia a rádió mellett ült, és várta azon ritka pillanatok egyikét, amikor hívás érkezik.

Thayne nem így képzelte a munkanapjait, amikor benyújtotta a kilépési papírjait a haditengerészethez. A SEAL-kommandócsapat, akikkel korábban szolgált, most titkos bevetésen volt, ő pedig nem tartott velük, hogy vigyázzon rájuk. Ráadásul közben Riley visszament Washingtonba, hogy segítsen a régi FBI-egységének egy ügyben. A lánykérésre még igent mondott, de úgy kelt útra, hogy nem volt rajta a gyűrű, és az esküvő időpontját sem tűzték ki. Thayne fejében ott motoszkált a gondolat, hogy talán vissza sem jön.

És most itt üldögélt az irodában. Egyedül. Egy akkora kisvárosban, amit öt perc alatt át lehetett szelni kocsival.

Hangos kopogtatás hallatszott az ajtón.

– Szervusz, fiam! Dolgod van?